

BEKÖSZÖNTŐ.

A Magyar Paedagogia életének XXII. évét új szerkesztővel kezdi, immár az ötödikkal, de ezután is tovább halad a megindulásakor kijelölt irányban. Igyekszik betölteni azt a munkakört, melyet számára a magyar nevelésügyi irodalom mai helyzete megállapít s teljesíteni azt a feladatot, melyet eléje fenntartója, a Magyar Paedagogiai Társaság, alapszabályaiban kitűzött. E lap ugyanis e Társaság eszköze annak törekvéseiben; arra köteles, amit a Társaság akar. Ennek pedig «célja és működési köre: a pedagógiának és segédtudományainak magyar nyelven művelése, a hazai közoktatásügy egész körében felmerülő elvi kérdéseknek tudományos jellegű tárgyalása, a pedagógia multjának kutatása, a pedagógiai elvek népszerűsítése és terjesztése» (2. §.).

A munkakör nagysága nehezzé tette a szerkesztő munkáját két évtizeddel ezelőtt is. Még nehezebb az ma, amikor a nevelésen való gondolkodás köre annyira kitágult, a neveléelmélet kérdései sokkal bonyolultabbak, egyes pontokon számos, nagy ellentét viaskodik s bár a hazai közoktatásnak egyes ágai is alig győzhető mennyiségben adják a meggondolni valót, más országok nagy mozgalmai előtt sem hunyhatunk szemet. Ma még több gondot ad az a kötelesség, hogy a Magyar Paedagogia tudomány-művelő folyóirat legyen s egyszersmind népszerűsítsen is, azaz másutt kifejtett gondolatokat szélesebb körben elterjesszen; a tudományosan készült tanulmányoknak helyet adjon s a munkájában segítséget kereső gyakorlati embert is kielégítse. Terjedelme sokkal kisebb, semhogy mindent oly mennyiségben nyújthasson, ahogyan szerkesztő és olvasók szeretnék. Mégsem mellőzheti feladatának egyik részét sem, hiszen csak mindezeket együtt végezve, lehet egyre nagyobb mértékben fejlesztője a magyar nevelői gondolkodásnak és így töltheti be egyesítő, összefoglaló, közös eszmények felé segítő rendeltetését, amelyre eddig is mindenik szerkesztő-elődöm rá mutatott.

Ezzel természetesen lemondott a lap arról, hogy a nevelés kérdéseinek csak egyik részével foglalkozzék. Éppen abban van a M. P. feladatának sajátossága, hogy figyelmét a nevelés egész területére

kiterjeszti, olvasói sorában ott látja a nevelésnek minden rendű munkásait s az egész nagy mezőn iparkodik biztosítani a sokféle olvasónak a helyes tájékozódást, a nevelés különböző ágainak pedig a megvitatásból fakadó állandó megújulást.

Mivel a M. P. nem személyes vállalat, mely a szerkesztő gondolatainak mástól független terjesztésére hivatott, hanem egy társaság folyóirata, melynek tartalmaért a szerkesztő megbízóinak felelős: ezért részletesebb szerkesztői munkaterv nyújtása nem volna itt helyén. Csupán az lehet kérdéses: hogyan alakul az eddigi, az állandó terv az új ember kezében. S erre válaszul elég ennyi: sem hanyatlania, sem megállania nem szabad a lapnak, hanem haladnia kell a gyarapodó, változó szükségletek szerint, lehetősen mindig magasabbra. Nem kíván fejtegetést a szerkesztés szelleme sem, hiszen azt gondolni is csak egyféleképpen szabad. Így: a M. P. őrizkedik minden egyoldalúságtól, különböző felfogású tanulmányokat is közre ad, tehát minden egyes cikk a szerző s nem a szerkesztőség véleményét fejezi ki; érdeklődik minden pedagógiai jelenség iránt s ezek megítélésében mindenkor ugyanazt az egy álláspontot foglalja el, t. i. a neveléstudomány álláspontját; tudományosságát a legnagyobb és legkisebb dologban egyaránt a teljes tárgyiasságra való törekvéssel óhajtja biztosítani és bizonyítani. Ezután is úgy, ahogyan eddig. Ennek hangsúlyozása a nevelés kérdéseinek mai állapotában sokszorosán indokolt. E folyóirat látja és nem kicsinyli azt a feladatot, hogy a nevelői gondolkodásban a tárgyiasságra való törekvést erősítse, éppen a kérdéseknek lehetősen több oldalú megvilágítása által.

A M. P. működése és ereje nem magánügye a szerkesztőnek, hanem érdeke első sorban a Magyar Paedagogiai Társaságnak s azután ezen kívül is mindenkinek, aki a nevelési irodalom jelentőségét érti és fejlődését akarja. Ezt jelenti az a szoros kapcsolat, mely a társaság elnöke és a folyóirat szerkesztője között ezután is megmarad. Birom az elnök úr ígéretét, hogy közreműködését (melyet a folyóirat címlapja is jelez) tőlem sem fogja megvonni. Okom van remélni azt is, hogy az eddigi állandó munkatársak engem is támogatnak és hozzájuk újak is csatlakoznak. Minderre számítva s az olvasók érdeklődését óhajtva vettem át a Társaság bizalmából e folyóirat szerkesztését. Ez alkalommal jól esik — és talán szabad — kifejeznem azt a személyes hálát, melyet a Magyar Paedagogia iránt érzek az annak idején tőle nyert buzdító hatásokért. Ezeket is szeretném most tovább adni.

IMRE SÁNDOR.